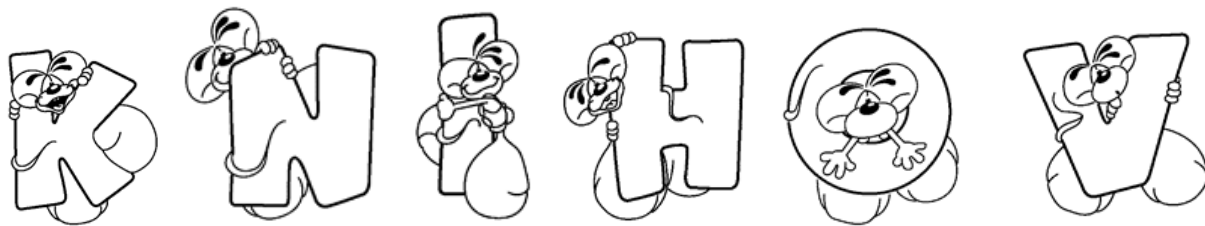

JINAČOVICKÝ

Vydává Obecní knihovna Jinačovice. 5. ročník. 53. číslo
Toto číslo vyšlo v květnu 2008.

Pozor! Toto číslo obsahuje nový test tvých znalostí Večerníčku, a také pohádku o Pejskovi a kočičce!!!

NEJZNAMĚJŠÍ POSTAVY Z ROMÁNOVÉ SÁGY O HARRY POTTEROVI

Díl pátý: Remus Lupin

Remus Lupin

Jeden z nejlepších Jamese Pottera. Vypadá mladistvě, avšak je viditelně vyčerpán svým břemenem – je totiž vlkodlak. Brumbál mu přesto povolil v mládí navštěvovat školu a dokonce zařídil, aby byla vysazena vrba mlátička, která skrývala tajnou chodbu do Lupinova útočiště při jeho pravidelných přeměnách při úplňku. O tomto útočišti se vypráví, že je jedním z nejstrašidelnějších domů v Anglii. Obyvatelé v okolí totiž slyší každý měsíc vytí a skučení, které Lupin vydává, když se potřebuje skrýt před světem.

Když James Potter a Sírius Black spolu s Peterem Pettigrewem objevili Lupinovo tajemství, stali se zvěromágy, aby mu mohli dělat společnost. Ministerstvo kouzel trvalo na tom, aby byli všichni registrováni, protože kouzla používaná k přeměně byla velmi složitá a musela být sledována. Tato semknutá skupina však uzavřela dohodu, že uchová své schopnosti v tajnosti. Tím se jejich přátelství ještě upevnilo. O to horší

a bolestnější pak byla zrada Siria Blacka.

Později, během třetího roku Harryho studií, byl Lupin jmenován učitelem obrny proti černé magii. Než vyšlo najevo jeho tajemství, byl velmi dobrým učitelem. V tomto roce Lupinovým přeměnám bránil speciální lektvar, který připravil profesor Snape.

Z knihy: Neoficiální průvodce Harry Potterem, fakta a zajímavosti, které musíte znát.

Autor: Ellie Downová. Nakladatelství Fragment 2005.

HÁDANKY Z VEČERNÍČKŮ - PŘEČTI SI ÚRYVEK PŘÍBĚHU Z VEČERNÍČKU

A NAPIŠ JEHO NÁZEV.

1. Když se zoubek neléčí, rozbolí se lehce. Nešika se rozbrečí, k doktorovi nechce. Kdo a kdo a kdo to je, co tu kolem brousí, kdo si nedá pokoje všude strká fousy. Či a či a či či či jsou to kluci kočičí.

2. Když se to narodilo, bylo to jenom takové bílé nic, do hrsti se to vešlo – ale ažto to mělo pár černých ušisek a vzadu ocásek, uznali jsme, že to je psisko.

Dokud to bylo bílé nic, bylo to slepé, bez očí, a co se nožiček týče, inu, mělo to dva páry čehosi, čemu se při dobré vůli mohlo říkat nožičky.

3. To bylo tenkrát, když dvě chlupatá zvířátka měla u lesa svůj malý domeček a tam spolu bydlela a hospodařila, chtěla všechno dělat, tak , jak to dělají velcí lidé. Do školy nechodila, protože, škola není pro zvířátka. Ta je jen pro děti! A tak to u nich v tom jejich bytě vypadalo všelijak. Jednoho dne viděla, že mají ve svém domečku tuze špinavou podlahu a rozhodla se, že ji musí umýt.

4. To jednou byla na lesním paloučku mlha, zasvitlo do ní slunce a maličko zafoukal vítr. V mlze se hnulo a vzdychlo. A stojí tu jemná panenka. Stojí na paloučku v šatech lehkých jako pára a diví se, kde se tu vlastně vzala. „Vždyť ani nevím, jak se jmenuju,“ špitá si. „A co,“ povídá nakonec, „budu si říkat?“

5. Za lesem je domek. Bydlí v něm malá holčička. Jmenuje se Alenka, ale když ještě neuměla skoro mluvit, říkala si Ája, a pak už jí to zůstalo. Když uměla mluvit trošku víc, řekla tatínkovi: „Tatí, já byfem chtěla pfa – Pfofím“. Ona totiž neuměla říct „S a R“. Tatínek ji toho psa koupil – takové malé roztomilé štěňátko. Nejdřív ho dali do krabice od bot, druhého dne už mu byla malá a maminka mu musela věnovat košík. Košík mu byl brzy malý, a tak mu tatínek udělal z prken boudičku. I ta mu byla brzy malá, úplně jí rozboural. Pejsek rostl a rostl, a už to vůbec nebyl pejsek, ale pořádný pes. Nebo spíš maxipes.

6. Byla jednou hromádka. A ta hromádka se natřásala a poskakovala, jako by měla nožičky. A neměla jen nožičky, měla i čumáček. „Tady mě máte“, povídá, „i s poklady, které jsem našel v hlíně.“

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI JSOU TYTO:

1. **Byla jednou koťata** – Ljuba Štíplová, ilustr. Josef Váňa
2. **Dášeňka** – Karel Čapek, ilustr. Karel Čapek
3. **Povídání o pejskovi a kočičce** – Josef Čapek, ilustr. Josef Čapek
4. **Víla Amálka** – Václav Čtvrtek, ilustr. Olga Čechová
5. **Maxipes Fík** – Rudolf Čechura, ilustr. Jiří Šalamoun
6. **Byl jednou jeden krtek** – Eduard Petiška, ilustr. Zdeněk Miler

Kvíz byl převzat z webové stránky:

<http://citarny.web2u.cz>

Obrázky byly převzaty ze stránky:

<http://www.ceskatelevize.cz/program/vecernicek/galerie.html>

JAZYKOLAMY

1.část

- ✓ Tři sta třicet tři stříbrných křepelk přeletělo přes tři sta třicet tři stříbrných střech.
- ✓ *Kmotře Petře, nepřepepřete mi toho vepře, jak mi, kmotře Petře, toho vepře přepepříte, tak si toho přepepřeného vepře sám sníte.*
- ✓ Naše posvíceníčko je ze všech posvíceníček to nejposvíceníčkovatější posvíceníčko.
- ✓ *Rozprostovlasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora, či nerozprostovlasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora.*
- ✓ Naše lomenice je mezi lomenicemi ta nejlomenicovatější lomenice.
- ✓ *Pštros s pštrosicí a pštrosáčaty šli do pštrosačárny.*
- ✓ Řehoř Řehořovič řeže řeřichu.
- ✓ *Řežu a žeru, řežeš a žereš, žerou a řežou, žeru a řežu, žereš a řežeš, řežou a žerou.*
- ✓ Strč prst skrz krk.
- ✓ *Svišt sice svisle visel. Zasvištěl svišt, slyšel sysel.*
- ✓ Vlč strhl srně hrst srsti.

O PEJSKOVI A KOČIČCE, JAK SI MYLI PODLAHU

Karel Čapek

To bylo tenkrát, když pejsek a kočička ještě spolu hospodařili; měli u lesa svůj malý domeček a tam spolu bydleli a chtěli všechno dělat tak, jak to dělají velcí lidé. Ale oni to vždycky tak neuměli, protože mají malé a nešikovné tlapičky a na těch tlapičkách nemají prsty, jako má člověk, jenom takové malé polštářky a na nich drápky. A tak nemohli dělat všechno tak, jak to dělají lidé, a do školy nechodili, protože škola není pro zvířátka, ba ne, to ne! Co myslíte? Ta je jen pro děti!

A tak to u nich v tom jejich bytě vypadalo všelijak. Něco udělali dobře a něco zas ne, a tak tam mívali někdy také trochu nepořádek. A tak jednoho dne viděli, že mají ve svém domečku tuze špinavou podlahu.

"Poslouchej, pejsku," povídá kočička, "máme tu nějak špinavou podlahu." - "Taky se mně zdá, že už je nějak moc špinavá," povídá pejsek, "jenom se koukni jak mám od té špinavé podlahy umazané tlapky." - "Tuze špinavé je máš," povídala kočička, "fuj, to je hanba! Musíme tu podlahu umýt. To přece lidé nemají takovou špinavou podlahu. Ti ji někdy myjí."

"Dobrá," řekl na to pejsek, "ale jak to uděláme?" - "To je přece lehké," řekla kočička. "Ty jdi pro vodu a já obstarám to ostatní." Pejsek šel s hrncem pro vodu a kočička vytáhla ze svého kufříku kus mýdla a položila to mýdlo na stůl. Pak si šla pro něco do komory; měla tam asi schovaný kousek uzené myši. Zatím přišel pejsek s vodou a vidí něco ležet na stole. Rozbalí to a bylo to nějaké růžové. "Aha, to bude něco dobrého," povídá si pejsek, a jak měl na to chuť, tak si celý ten kus strčil do huby a začal kousat.

Ale chutnalo to nějak nedobře. Zatím přišla kočička a slyší, že pejsek nějak divně prská. Podívá se na něj a vidí, že pejsek má plnou hubu pěny a z očí mu tekly slzy. "I propána!" křičela kočička, "co se to, pejsku, s tebou děje? Vždyť ti kape z huby pěna! Co to s tebou je?" - "Ale," povídá pejsek, "našel jsem tu něco na stole a myslil jsem, že je to nějaký sýr nebo nějaké cukroví, tak jsem to sněd. Ale ono to strašně štípe a dělá se mně z toho v hubě pěna."

"Ty jsi ale hloupý," zlobila se kočička, "vždyť to bylo mýdlo! A mýdlo je přece k mytí, a ne k jídlu." - "Aha," řekl pejsek, "proto to tak štípalo. Au, au, to to štípe, to to štípe!" - "Napij se hodně vody," poradila mu kočička, "potom to přestane štípat." Pejsek se napil, až všechnu vodu vypil. I štípat to přestalo, ale pěny bylo moc. Tak si šel utřít čumák o trávu a pak musel jít znova pro vodu, protože všechnu vypil a už žádnou neměli. Kočička měla jednu korunu a šla koupit nové mýdlo.

"Tohle už nesním," řekl pejsek, když kočička přinesla nové mýdlo, "ale jakpak to uděláme, když tu nemáme žádný kartáč!" - "Na to jsem už myslila," povídá kočička, "však ty máš na sobě takové hrubé a ježaté chlupy, jako jsou na kartáči, a tak můžeme tu podlahu vydrhnout tebou."

"Dobrá," řekl pejsek a kočička vzala mýdlo a hrnec s vodou, klekla na zem, vzala pejska jako kartáč a vydrhla pejskem celou podlahu. Podlaha byla celá mokrá a moc čistá taky nebyla. "Měli bychom ji ještě něčím suchým vytrít," povídá kočička. "Tak víš co," řekl pejsek, "já už jsem docela mokrá, ale ty jsi suchá a máš takové pěkné měkké chloupky na sobě, to je jako ten nejlepší ručník! Teď zas vezmu já tebe a vysuším tebou podlahu." Vzal kočičku a vytřel celou podlahu kočičkou.

Podlaha byla teď umytá a suchá, ale zato pejsek a kočička byli mokří a strašně špinaví od toho, jak jeden druhým tu podlahu myli, jako by pejsek byl kartáč a kočička utěrka.

"No, to vypadáme," řekli si oba, když se na sebe podívali; "podlahu teď máme čistou, ale zato my jsme teď špinaví! Takhle přece nemůžeme být, to by se nám každý smál! Musíme se vyprat!"

"Vypereme se, jako se pere prádlo," řekl pejsek. "Ty, kočičko, vypereš mne, a až budu vypraný, tak zas já vyperu tebe." - "Dobrá," řekla kočička. Nanosili si do necek vody a vzali si na to valchu. Pejsek vlezl do vany a kočička ho vyprala. Drhla ho na té valše tak silně, že ji pejsek prosil, ať tolik netlačí, že by se mu mohly do sebe zamotat nohy. Když byl pejsek umytý, vlezla zas do necek kočička a pejsek ji vypral a tlačil tak silně, že ho prosila, aby ji na té valše tolik nedřel, že jí vydře do kožichu díru. Potom jeden druhého vyždímali. "A teď se usušíme," řekla kočička. Uchystali si šňůru na prádlo. "Nejdřív pověsíš na šňůru ty mne, a až budu viset, tak slezu a pověsím zas tebe," řekla kočička pejskovi. Pejsek vzal kočičku a pověsil ji na šňůru, jako se věší prádlo. Ani na to nepotřebovali kolíčky, protože se na té šňůře mohli držet dráčky. Ani na to nepotřebovali kolíčky, protože se na té šňůře mohli udržet dráčky. Když kočička už visela, slezla zase ze šňůry dolů a pověsila pejska.

Tak tam viseli oba dva a sluníčko na ně pěkně svítilo. "Svítí na nás sluníčko," povídá pejsek, "to brzo uschnem." Jen to řekla a začalo pršet. "Prší!" křičeli pejsek a kočička, "zmokne nám prádlo! Musíme je sundat!" Honem skočili oba z té šňůry dolů a běželi domů schovat se pod střechu. "Prší ještě?" povídala kočička. "Už přestalo," řekl pejsek a opravdu už zase svítilo sluníčko. "Tak si zas pověsíme prádlo," povídala kočička. Tak šli a pověsili se zase na šňůru; nejdřív pověsil pejsek kočičku, a když visela, tak zase slezla a pověsila pejska. Tak tam oba na té šňůře viseli, jako visí prádlo, a libovali si, že zase svítí sluníčko a že jim pěkně uschne prádlo! A zase začalo pršet. "Prší, zmokne nám prádlo!" volali pejsek s kočičkou a běželi se schovat. Pak zase svítilo sluníčko, tak se zas na tu šňůru pověsili, pak zase přšelo, tak utekli, a pak zas bylo sluníčko, tak se zas pověsili a tak to šlo až do večera. A to už byli oba docela suší. "Prádlo máme suché," řekli si, "tak je dáme do koše." Tak si vlezli do koše, ale pak už se jim chtělo spát, tak tam usnuli a oba se v tom koši krásně vyspali až do rána.

Líbila se vám tato pohádka?

Můžete si v knihovně půjčit knihu, ze které tato pohádka byla.

Pohádka byla přejata ze stránky:

<http://citarny.web2u.cz>

Chceš, aby Tvůj obrázek visel na nástěnce v knihovně?

Není nic jednoduššího!

Namaluj svůj obrázek do rámečku, připiš svoje jméno, příjmení a věk, a odevzdej obrázek při své příští návštěvě v knihovně.

Téma obrázku na měsíc květen je – namaluj postavičku z Večerníčku, nebo samotného Večerníčka!

